B. C. D.

7

JVS
ERENISSIMÆ
DOMVS DVRLA-
CENSIS
IN
LLODIA CONTRO-
ERSA VLTIMI DYNASTAE
HOHEN GEROLSECC. SINE
MASCVLA PROLE DEFVNCTI,

PRÆSIDE

JEREMIA EBERHARDO
LINCKIO,

Inſt. Imp. Prof. Publ. Ord. & Cap.
Thomani Canonico

AD DIEM 23 MAII M DCC XXI.

PRO VIRIBVS DEFENDERE &
OLENNI CENSVRÆ SVBMITTERE CONABITVR

RNESTVS VLRICVS KRIEG,

Lahranus.

ARGENTORATI,
Literis Viduæ JOSIÆ STÆDELII, Acad. Typogr.

SERENISSIMO PRIN-
CIPI AC DOMINO,
DOMINO
CAROLO
MARCHIONI BADENSI E
HOCHBERGENSI, LANDGRAV
SAVSENBERGENSI, COMITI IN SPONHEIM
EBERSTEIN, DYNASTÆ IN ROETELN, BADENWEILER
LAHR & MAHLBERG &c. &c.

SACRAE CAESAREAE MAJ-
STATIS GENERALI CAMPI MARESCHA-

ET CIRC. SUEV. REI TORMENTARIÆ PRÆFECTO GENERA-
ITEMQVE CÆSAREÆ LEGIONIS PEDESTRIS
CHILIARCHÆ &c. &c.

PRINCIPI AC DOMINO SVO
LONGE CLEMENTISSIMO.

HOCCE
MONVMENTVM DEVOTISSIMÆ FIDELITATIS
ERIGIT, SACRAT, DEDICAT,
SERENITATIS EJVSDEM
SVBJECTISSIMVS SERVVS
ERNESTVS VLRICVS KRIEG, *Lahr*

Procœmium.

E*Xhibeo Tibi B. L. hiſce in pagellis Statum totius Controverſiæ, quam olim Principiſſa Badenſis, Dn. Anna Maria, ut filia Jacobi Ultimi Gerolſecciorum Dynaſtæ jam ante Inſtrumentum Pacis VVeſtph. ratione allodiorum a Parente ſuo relictorum formavit. Hunc, ut ſuſciperem laborem, occaſio dedit Nobilisſimi Domini Reſp. profectus ſuos publicé demonſtrandi deſiderium in eo vel maxime commendabile, quod fidelis officium Civis implere atque Principis*

ſui Clementisſimi Jura defendere ſibi propoſuerit. Verum ſi hæc in eo eſt laudanda Voluntas, mea reprehenſionem mereri videtur temeritas, quod in facto, cujus exacta notitia hactenus à nullo Juris Publici Doctore tradita fuit, judicium ferre non erubuerim. Ancipiti certé mente diu hinc inde agitabar. Vicit tandem indefeſſa, qua, Nobiliſſ. & Conſultisſimus DN. KRIEGIVS, Conſiliarius Durlacenſis & Archi-Grammateus Lahranus dexterrimus, Dni. Reſp. Parens optimus *erga* SERENISSIMVM PRINCIPEM SVVM *fertur devotio, atque ejus, quod acta ad hanc cauſam facientia communicare velit, promisſio. Cum ſtaret pollicitis, transmiſit mihi quandam, ita dictam,* in Jure & facto bene fundatam Deductionem, *quæ & jura Serenisſimæ Domus eleganter expoſuit & facta, quæ Jus pepererunt, annexis XXXI. Documentis, ſcité corroboravit.*

Nullus dubito, quin omnia, quæ in dicta Deductione *continentur facta, ipſi veritati*

veritati ſint ſuperſtructa, ideò etiam in Diſſertatione ipſa Veritatem Facti in allegata Deductione propoſiti ſemper ſuppono, ad eamq; brevitatis cauſa me poſſim refero, meliora, quin & contraria ſtatuminaturus, ſi forſan, quod non crediderim, in facto erratum fuerit. Cæterũ nõ diſſimulo me præter ipſam Deductionem *etiã aliquid lucis in cauſa hac perplexa aliunde hauſiſſe. Evolvebam Autores, qui de hac materia diſſertaverũt, ſed nihil niſi generalia, ſi non falſa, inveniebã. Tandem felici fato* & curâ fidiſſimi Amici *Acta in manus venerunt, quæ Veritatem negocii & magis illuſtrarunt, & confirmarunt, & novas obſervationes ſuppeditarunt. Pateſcet id ex Notis hinc inde ſubjunctis, quibus ut & toti Diſſertationi Publicum faveat oro rogoque. Denique proteſtor ſanctiſſimè, Diſſertationem hancce, ſalva reverentiâ, quæ Potentiſſimæ Domui Auſtriacæ tanquam Imperialis Coronæ Depoſitariæ debetur, publicari. Neque in injuriam aut contumeliam Regiminis Auſtr.*

Cit. aut DNN. Expectativariorum quicquam hîc dici, ſed omnia Sereniſſ. Domui Badenſi competentis juris defendendi gratia proferri. Diſtribuetur autem hoc opuſculum in 4. Capita.

I. Exponet Speciem facti.

II. Proponet Rationes pro Sereniſſ. Domo Durl.

III. Proponet fundamenta partis adverſæ.

IV. Reſpondebit ad eadem.

CAPVT I.

CAPVT I.

Proponens Speciem facti, prouti ex Deductione *in Præfat. noſtra allegata, & Documentis Actiſque annexis collecta eſt.*

THeobaldus Dominus de (*a*) Hohen Gerolſek & Sulz (*b*) Venditionis titulo in Sereniſſimum glorioſæ memoriæ Marchionem Badenſem Dominum Chriſtophorum Anno 1482. ſequentia allodialia bona, *Præfecturas Seelbach*, *Kubach*, *vallem Schutterenſem*, *atque dimidiam pagi Reichenbachenſis partem*, cum omnibus juribus, Regalibus, Jurisdictionibus & reditibus

(a) :c *ita dicitur ad differentiam alterius Dynaſtiæ Gerolſeccianæ ad Vogaſum in Superiori Alſatia ſitæ.*

(b) *In quibuſdam actis Frater ejus Gangolph. etiam dicitur Dominus* de Schenckenzell.

reditibus eò pertinentibus, ſub lege tamen retrovenditionis transferebat, reſeruatis argenti fodinis, diſtrictibus venationum, Sylvis & rivis piſciferis. Biennium elabebatur, ex quo Philippus Comes Palatinus Rheni (*c*) violento (*d*) diffidationis auxilio ex cauſa (*e*) in alleg. Deduct. non notata dicto Theobaldo & Gangolfo ejus Fratri arcem Hohengerolzeckenſem, cum duabus vicinis Præfecturis, Prinzbach & Schimberg eripuit, per 20. annorum ſpatium poſſeſſionis hujus fructu gaviſus. Interea Maximiliani I.*mi* placidiſſimi æquè ac ſapientiſſimi Imperatoris providentia effectum eſt, ut contra injuſtitiam monſtroſarum, quibus tota infeſtabatur Germania, diffidationum, aurea iſta *Pace*, quam *profanam* appellant, Aõ. 1495. ſaluberrimum afferretur remedium. Quippe hac æternitati conſecranda & penè divina Conſtitutione furiæ violentam Juris vindicationem ſpirantes repreſſæ, & arma togæ cedere juſſa ſunt. Qua quidem ratione ſpoliatæ Gerolſecciorum Genti ſpes nova affulſit, ea, quæ armis Palatinus tunc abſtulit, autoritate pacis

(c) *Qui Baronum de Gerolseck Protector hereditarius* Erbherr/ oder Schirmherr/ *fuit virtute Documenti, quod in manus incidit, de Aõ. 1450. quo tempore Theobaldus B. de Gerolseck ſe Domûs Palatinæ miniſterialem hereditarium conſtituit* Erbdiener/ oder Erb-Schirms-Verwandten.

(d) *Ex actis fide dignis detexi, non tantum Philippum Comitem Palatinum Rheni & Electorem, ſed & Comitem quendam Henricum de Bitſch Diffidationis hujus Reum fuiſſe, qui deinde Bona quæ eripuit in dictum Philippum venditionis titulo tranſtulit.*

(e) *Cauſa fuit, quod partim Philippus Palatinus Detentores Arcis Gerolſeccenſis feloniæ incuſaverit, partim quod Comes Henr. de Bitſch. Bar. de Gerolſeck Gang. in annuis reditibus*

pacis publicæ reſtitutum iri. Sed ſpes vana fuit, manſiſſetque talis, ni benignum pro Gerolſekiis fatum tunc temporis Electorem Palatinum famoſo iſti Bello Bararico (*f*) innodaſſet. Nam Maximilianus ut Juſtus fractæ Pacis publicæ Vindex & Palatinum Bavaria repulit, & terras Gerolsecciorum Palatino, tùm detentori, ademtas fidis Sereniſſimi Chriſtophori Badenſis manibus cuſtodiendas commiſit, & denique juſtitia cauſæ motus Gerolsecciis bona reſtituere jusſit. Sancta inde *Gerolſeckios* erga Auguſtiſſimam Domum Auſtriacam animavit reverentia, ut in grati animi ſignum terras ita redditas, Juſtiſſimo ſuo Recuperatori, Imperatori ſc. Maximiliano in feudum, & Regalia, quæ dictis terris inhærebant, & ab Imperio fiduciario nexu dependebant, in ſubfeudum offerre non ſolùm cogitarent, ſed & cum ipſo Imperatore negotium ſeriò tractarent. Res penè confecta & ad Reverſalium mutuam traditionem jam perventum erat, ſed exitum optatum non habuit, donec Anno 1526. Gangolphus Oeniponti devotionis ſuæ deſiderium renovavit, mentemque ſuam Conſiliariis aulicis præſens aperuit; Communicatur illud Regi Ferdinando, qui Jacobo Baroni de Mœrsperg & Befort, tunc temporis Præfecto Provinciali Auſtriaco, ut negocii hujus curam habeat, atque illud regali nomine cum Gerolſecciis perficiat, injungit. Hic Gangolphum & Walterum fratres Gerolſeckios de mandati Regii tenore certiores reddit, qui beneficii ab Auſtriaca Domo

 accepti

ex ſolvendis moram commiſiſſe redarguerit, quorum nomine terras Baronatûs ſui obligavit, ita ut in caſum moræ licentiam Comiti attribuerit privata autoritate eaſdem occupandi.

(f) *Philippus enim &c. Ruperti filii ſui & Generi Georgii*

accepti generoſè memores, eodem anno bona ſua in feudum Auſtriacum offerunt, *Arcem ſc.* Geroldſeccenſem cum duabus Præfecturis, Prinzbacenſi & Schirmbergenſi cum omnibus juribus, prouti ex *Palatini manibus* ad ſe reverſæ ſunt, ea tamen lege, ut extinctis agnatis ad filias (*g*) aliquando pervenirent, quibus & poſteris earum demum deficientibus dicta Arx Geroldſekia cum præmemoratis Præfecturis duabus jure caduci ut feudum Domui Auſtriacæ apertum cum Dominio ejus directo conſolidari deberet. Non placuit Regi Ferdinando conditio præſcripta: Res tamen octavo poſt anno tandem ad finem perducta, ſc. Anno 1534. die 18. Decembris. Pactum enim oblationis Regio Ferdinandi & Fratrum Gerolſecciorum ſigillo & ſcriptura munitum publicè proſtat, ſequenti maxime tenore conceptum: Fratres ſc. prædicti Arcem & Dynaſtiam Gerolſeccenſem cum duabus dictis Præfecturis expreſſe nominatis cum vallibus, pagis, vicis, prædiis, ſylvis, aquis piſcinis, foſſis, Superiore & Inferiore Jurisdictione, Regalibus, juribus &c. eo modo, quo Majores ante hâc, poſtea vero Philippus Palatinus, hactenus Imperator Maximilianus, deinde *Marchio* Badenſis Chriſtophorus & jam ipſi tenuerunt, quæque ut allodialia ad dictam Dynaſtiam pertinent, nec antea ut feuda Imperii agnita fuerant, item ea, quæ jam ab Imperio ut feuda recogno-

Divitis ultimi ex linea Landshutiana Ducis jus in terras Bavar. ex teſtamento Soceri competens bello vindicatum ivit. Sed ſiniſtro, ut notum eſt, fato.

(g) *Hæc forſan* cauſa fuit, quod *Viri ſummi nominis B. M. Dn.* VLRICVS OBRECHTVS *in* Not. *ſc.* ad Inſtrum. Pac. Weſtphal. *&* DN. HENNINGES *in* Meditat. ad

cognoſcunt, in *feudum maſculinum* offerant, & ſecundum communia feudi jura nomine eorum per Fratrem Seniorem inveſtituram petant & accipiant, ita tamen ut Rex Ferdinandus ab Imperatore & Electoribus abſolutionem à nexu, quo Imperio colligantur, impetrare neceſſe habeat. (*h*)

Nondum autem hoc, quo Oblationis Pactum concludebatur, tempore Bona Anno 1482. vendita (ſc. dimidia pars, Pagi Reichenbachenſis, Seelbach, Kubach, Schutterthal, cum omnibus juribus & appertinentiis) in Familiam Gerolſecciam redierant, utpote quæ tunc in Dominio Badenſium adhuc exiſtebant. Sed demum quinto poſt oblationis pactum anno, refuſo pretio, ſecundum facultatem ex Conventione competentem retrò empta & vendita ſunt. Neque minus eo tempore *recuperarunt* Gerolſeckii Arcem NeuenDautenſteinenſem, utpote quæ demum Anno 1584. à Jo. Wernero Pleiſſen tam quoad Dominium (*i*) quam Jurisdictionem emta & Domui acquiſita. Prima Inveſtitura (*Vid. Faſc.* der Beylagen *Dictæ Deduct. No. VI. pag.* 12.) concedebatur die 19. Maji Anno 1544. in qua expreſſis verbis Inveſtiens Rex Ferdinandus ſupra

 nomina-

dictum J. P. *Baronatum Gerolſeckium* feudum fœmininum *fuiſſe aſſeruerint. Quod certe non ſtatuiſſent ſi tenor Pacti Oblationis & primæ Inveſtituræ illis communicatus fuiſſet.*

(h) *Pactum Oblat. habetur in dicta Ded. Faſcic.* der Beylagen *No.* 4. *pag.* 5.

(i) *Quoad Dominium utile ſc. Dominium directum enim ad B. de Gerolſeck, pertinuit. Primus Vaſallus fuit Sigfrid Pleuſſ. An.* 1514. *Feudum fuit fœmininum.*

nominatum Oblationis Pactum, tanquam totius negotii fundamentum ponit, atque Arcis & Dynaſtiæ Hohen-Gerolſeccenſis, ut & duarum Præfecturarum Brunnſpach & Schimberg mentionem facit. Interea quietam Dynaſtiæ ſuæ poſſeſſionem Gerolſeckiis per ſeculum ferè nemo invidebat. Accidit tamen ut ſub prima Seculi præcedentis tempora in has terras Bellicæ Laudes (*k*) Illuſtri Adamo Philippo Comiti de Cronenburg expectativam meruerint. Nec ſpes lenta fuit; Vigor enim Gerolſeccenſis Familiæ duravit tantum uſque ad annum 1634. qui Jacobo ultimo Vaſallo & ſimul toti ſtirpi maſculæ emortualis fuit. Reliquit tamen filiam Annam Mariam, (*vid. Deduct. p.* 11.) primùm Frid. Comiti Solmenſi, deinde vero Sereniſſimo Marchioni Friderico Seniori, tertiùm viduo, & Clementiſſimi Domini & Principis hod. Proavo nuptam, quæ per mortem Parentis non quidem in feuda, ſed tamen allodia ſuccedere jus eſt nacta. Itaque Comitiſſa Solmenſis, ut Filia ultimi Vaſalli, in poſſeſſione bonorum relictorum manere ſe poſſe rata eſt, donec liquidatio & ſeparatio bonorum feudalium & allodialium eſſet facta. Verum hujus juſtæ opinionis circulos Regimen Auſtriacum citerius & Comitis Cronenburgii Filius, Dn. Crafft Adolph Otto, vel potius Ejus Tutor, qua potuit, machinatione turbavit. Illud enim, uti *Deductio* habet, neglecta omni Citatione aut Denunciatione Comitiſſæ facta omnium promiſcuè Vltimi Defuncti bonorum tàm allodialium quàm feudalium ad Dynaſtiam Gerolſeccenſem pertinentium poſſeſſionem ſub obtentu Dominii directi nomine

(k) *Forſan etiam multum hûc contribuit Debitum* 40 m. *florenorum cujus nomine Regimen Auſtriacum Citerius reditus annuos Comiti Cronenb. exſolvebat.*

nomine Domus Auſtriacæ jure caduci arripuit, eum in finem homagio à ſubditis exacto. Cronenburgius autem jus Expectativæ generale in omnes Dynaſtiæ terras & pertinentias ſibi latiſſimè conceſſum prætexens, facilè à Regimine *(l)* Commiſſarios impetravit, qui ſe in poſſeſſionem immitterent, Comitiſſæ tamen jura prætenſa examinarent. Verum res tardiore indagine & ſecundum ipſum Inſtrum. Pacis biennii termino digna trium vel quatuor dierum ſpatio includebatur. (*Vid. Ded. p.* 3. *&* 4.) Commiſſarii enim in literis ſuis die 15. Sept. Comitiſſæ eodem anno transmiſſis, eidem ſignificaverant, ſe conſtitutos eſſe ad Cronenburgium in Poſſeſſionem immittendum, habere ſe tamen in mandatis, ut quid circa ſeparationem ab allodio & Liquidationem fructuum poſt mortem ultimi Vaſalli perceptorum judicandum ſit, in omnem eventum diſcutiant. Se itaque libero Comitiſſæ arbitrio relinquere, velit ne illa ipſa, an vero per mandatarium ſat in cauſa inſtructum die 8/18. aut 9/19. dicti menſis Septembris coram iiſdem comparere. Literas accipit Comitiſſa Argentorati die 7/17. tempore meridiano. Vix ergo biduum ei ſuper erat, in qua certe temporis anguſtia non dicam ablegare ſed inſtruere in tam gravi negotio quemquam vix potuit. Comparuit tamen per ablegatum, quem maxima mentis ſubiit admiratio, nec ipſos Commiſſarios termini præſcripti ultimum expectaſſe momentum; Nam ante lapſum 9/19. Septembr. dicti anni Comiti Cronenburgio plenam horum tam allodialium quàm feudalium bonorum poſſeſſionem tradiderunt, & poſtea in termino comparentem Comitiſſæ Deputatum ſolita clauſula, ut ajunt, ſalvatoria, quod nempe Immiſſio hæc

(l) *Quod ante à die* 14. *Febr.* 1635. *Archi Duciſſæ Claudiæ hanc immiſſionem ſuaſit, ut quam citiſſime ab exſolutione redituum annuorum liberetur.*

hæc *ſalvo ejus jure* facta ſit, ſolati ſunt. Hac igitur poſſeſſionis ablatione Comitiſſam fructu alio poſſeſſionis, quæ alias ab onere probationis liberat, privatam ſe querebatur Comitiſſa. (*m*) Verum quamvis injuſtè ſibi onus probandi imponi opinaretur Comitiſſa, quæ interea Marchionis Badenſis Friderici Senioris Conjux facta erat, tandem coram Commiſſariis hic Argentorati Anno 1648. Menſe Aprilis conſenſit, ut ſequentia verba Inſtrumento Pacis Weſtphalicæ, quæ furorem belli tricennalis compeſcuit, inſererentur. Ita enim in Articulo quarto §. 27. Inſtrum. Cæſ. Suecici legitur:

> *De Baronatu Hohen Gerolſeck conventum eſt, ut, ſi Domina Principiſſa Badenſis prætenſa ſua jura in dicto Baronatu documentis avthenticis ſufficienter probaverit, Reſtitutio ſtatim poſtlatam deſuper ſententiam fiat cum omni cauſa, omnique Jure vigore Documentorum competenti, Cognitio autem hæc fiat, a die publicatæ pacis infra biennium.*

Vigore ergo hujus Articuli Domina Principiſſa Badenſis ex conventione ſua obligabatur (1.) ad probanda ſua jura prætenſa in Baronatu Gerolſeck documentis avthenticis. (2.) Promittebatur Reſtitutio ſtatim poſt latam deſuper ſententiam. Et (3.) Terminus Biennii Judici præſcribebatur ad ferendam ſententiam, ne Principiſſa diutius Jure ſuo carere cogeretur. Paruere Principiſſa vel potius ejus Hæredes (Nam interea Principiſſa ex luce abiens (*ſc.* 1649. 25. *Maji*) Sereniſſimum ſuum Conjugem heredem in teſtamento ſcripſit, quod baſin & fundamentum prætenſionis Durlacenſis unicum conſtituit) Legi hujus conventionis & Anno 1649. in Conventu Norimbergenſi Pacis Executionem reſpiciente,

(m) *Forſan etiam Comitiſſa ſiniſtrum fatum ſuum debuit defuncto Marito, qui Friderico Palatino contra Domum Auſtriacam in turbis Bohem. adhæſerat.*

ente, eodem anno & ſequenti in Conventibus Circularibus Suevicis & tandem Anno 1667. coram Commiſſariis Cæſareis Friburgi congregatis Documenta ſua avthentica produxerunt. Sed neſcio, quo artificio potius quam fato effectum, ut Cauſæ hujus Deciſio ultra plurima biennia fuerit dilata. Regimen Auſtriacum Citerius juſſum erat amicam tentare inter partes compoſitionem, ad quam etiam ex parte Badenſium ſemper inclinabatur. Verum Cronenbergius moras nectendo, tergiverſando atque multis circumductionibus cauſam implicando, litem immortalitati mancipare ſtudebat. Quæ quidem moræ diuturnitas Cæſaris animum vehementer commovit, ita quidem, ut Regimini ſuo Citeriori Auſtriaco & Comiti Cronenbergio Anno 1668. die 3. Febr. maturationem amicæ compoſitionis ſeveré præceperit. Sed cum fruſtra omnia tentarentur, cauſa tandem ad forum competens remiſſa & in Judicium Aulicum introducta, (*die 22. Novembr.* 1669.) eſt, actis hactenus & probatis in forma probante dicto ſupremo Tribunali legitime inſinuatis; cui etiam paulò poſt ſolennis proteſtatio ex parte Durlacenſium intimabatur, cum Elector Trevirenſis ex Familia L. Baronum (nunc Comitum) de Layen oriundus, pro ſe & ſuis agnatis Expectativam & Inveſtituram abuſivam ratione Baron. Gerolſeck obtinuiſſet. Quis vero crederet litem hanc ob innumeras adverſæ partis technas uſque ad mortem Cronenbergii ſine maſculo vita functi, i. e. uſque ad annum 1692. indeciſam permanſiſſe. Solutus hac morte Nodus Gordius videbatur; Itaque Sereniſſi-

reniſſimus Dn. Fridericus Magnus vacuam per aliquot Menſes poſſeſſionem bonorum allodialium, quæ tam diu in lite verſantur, nec vi nec clàm, nec precario, ſed publice & nemine contradicente die $\frac{15}{25}$ Junii dicti anni apprehendit, factumque apprehenſæ poſſeſſionis ad Cæſareæ Majeſtatis notitiam devotiſſimis in literis transſcripſit. Quæ proinde privata autoritate Principis Frid. facta occupatio eum ſortita eſt effectum, ut ipſe Imperator in duobus ad Sereniſſimum Marchionem Reſcriptis eum ut Poſſeſſorem harum terrarum agnoverit, reſtitutionem bonorum quorundam in dictis terris ſitorum & ad adverſarios Cronenbergij pertinentium eidem ſerio injungens. Verum virtute Novæ, de qua antea ſermo injectus, Expectativæ, Dominus Carolus Caſpar L. B. nunc Comes de Layen, terras a Badenſi occupatas, ſub eodem, quo Cronenbergius prætextu, vindicatum ibat, ſeq; poſſeſſionem totius Dynaſtiæ veram die $\frac{9}{19}$ Julii 1692. arripuiſſe, proinde improbe ſe dejectum & cauſabatur & querebatur; qui tandem, à Cancellaria Aulica Auſtriaca Ao. 1695. *Reſcriptum Commiſſionis*, uti vocant, *Immiſſoriale*, reſpectu horum *allodialium* obtinuit, contra quod Sereniſſima Domus Badenſis, quod nec citata, nec audita, pro inde omnis cauſæ cognitio impedita fuerit, querelas fudit, vitium vel ſub vel obreptionis dicto reſcripto contigiſſe ad conſervandum Judicis honorem lubenter ſibi perſuadens. Unde ſe in poſſeſſione contra Commiſſarios vel male informatos, vel non competentes Judices eorumque viam facti tentatam tueri non eſt verita, ſimul his a Judicio Aulico petiit, velit Cancellariæ Aulicæ Au-

ſtriacæ

ſtriacæ ſequentia mandare: petere ſc. Domum, ut in poſſeſſione defendatur ut Dn. Baro de Lay ad forum competens, cujus JCtio jam ab anno 1669. fundata eſt, remittatur, atque ad *videndum ſeparari allodium a feudo* mediante citatione adſtringatur. Non caruit effectu hæc tam juſta petitio; Judicium namque Aulicum Anno 1697. die 1. Febr. Decretum fieri in amicitia Cancellariæ Aulicæ Auſtriacæ transmittendum juſſit, quo ſignificaretur, Domino de Layen petitum Badenſe ſub termino duorum menſium communicatum eſſe, quo porro à dicta Cancellaria amice efflagitaretur, ne ad inſtantiam dicti Baronis, nunc Comitis de Layen, donec cauſa ulterius diſcuſſa ſit, amplius procedatur. Hoc tamen non impediit, quo minus Regimen Oenipontanum Sereniſſ. Domui Durlacenſi die 8. Febr. dicti anni, graviſſimis & expulſionem, ni ſponte cedat, minantibus verbis derelictionem Poſſeſſionis imperaverit. Nec minæ ſine fructu fuere. Nam cum Domus Sereniſſima Poſſeſſioni ſuæ tenaciter inhæreret, eidem per Baronem de Neveu die 6/16 Aprilis dicti anni armato trecentorum militum auxilio litigioſorum bonorum poſſeſſio erepta eſt, inſignia Domus refixa, arx Dautenſteinenſis effracta ſubditi quot haberi potuerunt, ad homagium adacti, à jurata erga dejectum poſſeſſorem obedientia abſoluti, miniſtri expulſi, novique ſubſtituti ſunt. Non potuit non Serenisſima Domus contra inſolitum, ut quidem ſibi videbatur, exequendi morem juſtisſimas coram Auguſtiſſimo Judice ſuo fundere querelas, atque contra hanc quam opinabatur ſine autoritate factam ejectionem auxi-

lium Reſtitutionis in integrum expoſcere. Cui acceſſit contra novum hoc exemplum Executionis Proteſtatio Convocantium Principum Circuli Suevici; Repræſentabant enim Reverendiſſ. Dn. Marqu. Rud. Epiſc. Conſtant. & Sereniſſ. Eberh. Lud. Dux VVürtembergenſis, hoc quicquid eſt acti, honori atque juribus ſuis Conſtitutionibus Imperii, Obſervantiæ, deniq; & Inſtrumento P. W. e diametro contrariũ eſſe, ea propter ſe opem Imperatoriam implorare, in hoc autem negotio ſeſe vel amicos Compoſitores, vel donec lis ſub judice pendebit, ſeſe ſequeſtros offerre. Verum res nondum ad liquidum deduci potuit. Eam tamen in Auguſtisſimum Cæſarem hod. collocat fiduciam Serenisſimus Marchio Durlacenſis hodiernus, fore, ut quo reverentior hucuſque tantæ Majeſtatis fuit, eo propius quoque ex ſydereo ejus Juſtitiæ Throno & Æquitatis Cœlo ſit

Affulſura ſibi, quæ nunc ſperabitur hora.

[o]

CAPVT

CAPVT II.

Proponens Jus Sereniſſimæ Domus Durlacenſis in terras allodiales Baronatus Hohen-Gerolſeck.

EX facto didicimus Ultimi Vaſalli & Baronis Gerolſeccii Filiam fuiſſe Annam Mariam, primum Frid. Comiti Solmenſi, deinde Sereniſſimo glorioſæ memoriæ Marchioni Domino Friderico Seniori, nuptam, eandemque Celſiſſimum Maritum ſuum in omnibus ſuis bonis & Juribus heredem univerſalem ſcripſiſſe; Quo ipſo primo ſtatim intuitu Jus Sereniſſimæ Domus Durlacenſis, in teſtamento Filiæ ultimi Vaſalli fundatum eſſe unice cernitur, Intelleximus etiam dictam Principiſſam jure hereditatis ab inteſtato Parenti ſuo ſucceſſuram terrarum allodialium in Facto recenſitarum poſſeſſione privatam eſſe, Cronenb. Comite vigore Expectativæ ob literarum generalitatem in poſſeſſionem miſſo. Ut autem ordine, qui alias in Judiciis obſervari ſolet, procedamus, perluſtrabimus primô *Poſſeſſorium* Principiſſæ Badenſis, *petitorio* ad ſequentes paginas remiſſo. Cum vero & ante & poſt Inſtrumentum Weſtphalicæ Pacis circumſtantiæ ſuper-

venientes cauſam alteraverint, primo de Jure ante Inſtrumentum Pacis Weſtphalicæ, deinde de Jure poſt Inſtrum. P. competente agemus.

Mors ultimi Vaſalli *Jacobi* incidit in annum 1634. tempus, indubie Pacem Weſtphalicam præcedens. Quæritur itaque

An tunc Comitiſſa Solmenſis, poſtea Principiſſa Badenſis petere jure potuerit, ut in poſſeſſione bonorum à Defuncto Patre relictorum manuteneretur, donec Separatio allodii a feudo facta fuiſſet?

Quod quidem, jure optimo prætendere Principiſſa poterat. Licet enim Gerolſeccii omnia ſua bona ante 100. annos in feudum obtulerint, per tantum temporis ſpatium, per varios caſus, per tot diſcrimina rerum, per tot matrimonia &c. facile contingere potuit, uti etiam revera contigit, ut Gerolſeccii bonis ſuis feudalibus terras adjicerent proprias & liberas. Hinc naturalis ratio ſuadet, non eſſe filiam, quæ in feudis ſuccedere regulariter nequit, ſtatim poſſeſſione expellendam, antequam de allodio, in quod ſuccedere capax eſt, ſecura reddatur. Hinc 2. Leges Civiles eum, qui nec vi, nec clam nec precario ab adverſario poſſeſſionem tenet, defendunt, donec lis de proprietate terminetur. Principiſſa ergo Badenſis, quæ, non ab adverſario, non vi, non clam, non precario, ſed juſtiſſimo hæreditatis titulo poſſeſſionem à Patre in ſe derivavit, quæ inſuper allodium feudo permixtum eſſe aſſeveravit, *Interdicti uti poſſidetis* fructu merito gaudere debuit. Et cum onus probationis ſæpe difficillimum ſit, Poſſeſſio autem vicaria probationis vice tam potenter fungatur, ut Poſſeſſor ſe Dominum, vel

allo-

allodiale prædium eſſe dicens, ab onere probandi relevetur, Principiſſa hoc fructu poſſeſſionis exuenda non fuiſſet. Hinc Brocardica nata: *Poſſeſſor præſumitur Dominus*; *Omnia potius allodialia præſumi quam feudalia*; Maximum vero pondus adjicit (3.) autoritate ſua jus noſtrum feud. Longob. Ita enim 2. feud. 26. §. I. diſponitur.

> *Inter filiam defuncti & agnatos ejus de quodam prædio mota eſt quæſtio, agnatis feudum*, filia vero allodium *ſive libellarium* eſſe aſſerentibus, ſuper *poſſeſſione* apud quem manere debeat quærebatur. *Reſponſum eſt*, apud filiam poſſesſionem interim collocandam eſſe.

Et hæc eo magis vera ſunt, quo certius, filiam, etiamſi non ſit in poſſeſſione, remedio tamen adipiſcendæ poſſeſſ. ſcilicet ſi heres ab inteſtato ſit, *Interdicto quorum bonorum*, aut ſi heres in Teſtamento Patris ſcripta *Remedio L. F. C. de edicto Divi Hadr. tollendo*, uti poſſe. Quamobrem Cam. Imp. in ardua cauſa ſc. *Virmund* contra *Virmund* aperte ſimiliter decidit. Filia enim remedio adipiſcendæ poſſeſſionis etiam in feuda, non obſtante agnatorum contradictione nominatim immiſſa fuit, reſervato agnatis petitorio. Sententia Anno 1575. pronunciata eſt & contra eam reſtitutio petitæ, ſed denegata; Petita etiam reviſio, ſed nihil profuit. *Roſenthal. Cap. 7. Concluſ. 48. No. 2.* Nec obſtat, feudum eſſe finitum in noſtro Caſu, adeoque ad Dominum reverſum, Caſum autem, de quo Camera judicavit, eſſe diverſum, & contentionem tantum fuiſſe inter filias & agnatos defuncti. Non enim video differentiæ rationem. Certe, quo jure ſe filia defendit in poſſeſſo-

rio

rio contra agnatos, eodem etiam ſe tuetur contra Dominum vel Expectativarium. Filia enim hic in poſſeſſione fuit, heres fuit, nec vi, nec clam, nec precario à Domino ſeu Expectativario poſſedit, dixit bona allodialia permixta eſſe feudis, bona autem magis allodialia præſumuntur, quam feudalia, ergo tamdiù defendenda erat in poſſeſſione, donec Separatio allodii à feudo ad liquidum perducta fuiſſet. *Conf. Alciatus Conſ.* 3. *n.* 5. *&* 6. *volum.* 3. *&* *Albert. Brun. Conſ.* 1. *n.* 6. Sed quid opus eſt multo ratiocinio. Conſulamus eundem, quem antea produximus, Juris Feudalis textum. Is enim Jus Poſſeſſorii Principiſſæ competens clariſſimé ſequentibus adjudicat verbis:

Defuncto milite inter Dominum & filiam illius, ſuper quodam feudo quærebatur. Domino feudum, filia allodium ſ. libellarium eſſe allegante, *Reſpondi,* Filiam in poſſeſſione feudi manere debere, donec de eo judicetur.

Quid hac deciſione ſignificantius eſſe poteſt? Defunctus eſt in noſtro Caſu *Miles* ſeu Vaſallus ultimus B. Jacobus. Quæritur inter Dominum ſc. Dom. Auſtr. & filiam illius *Annam Mariam ſuper feudo.* Dominus dicit eſſe feudum terras controverſas, filia *Anna Maria* allodium eſſe allegat. Cur ergo Judices non reſponderint filiam, *Annam Mariam,* in poſſeſſione feudi manere debere, donec de eo judicetur, ipſi viderint.

Interea Regimen Auſtriacum citerius, filiam ordine Juris inverſo poſſeſſione ſub prætextu caduci nomine Auſtr. Archi-Duc. D. tanquam Domini directi exuit atque eandem in Expectativarium, Com. Cronenb. transtulit hoc ipſo a. neceſſitatem probationis Co-

mitiſſæ

mitiſſæ, pro qua plena in omni Jure militabat immunitas, contra Jus injunxit. Quæritur itaque porro,

I. An Jure Dominus Directus hoc in Caſu filiam poſſeſſione exuerit?

II. Quale Remedium ejectæ competiiſſet ad recuperandam poſſeſſionem.

Primam Quæſtionem negandam eſſe puto, partim quia, ut bene in Deduct. annotatum eſt, nemini, ne quidem injuſto poſſeſſori ſua poſſeſſio & ne quidem autoritate Reſcripti Princ. aut Judicis abſque cognitione cauſæ auferenda, imò etiam prædo in ſua poſſeſſione tuendus ſit.

Cap. in Literis X. de Reſtit. Spoliat l. f. C. de R. V.

Ergo multô minùs, cum poſſeſſoris poſſeſſio adjuta eſt titulo legitimo, uti hîc eſt juſtiſſimus hereditatis. *Gail. O.* 147. *n.* 2. Partim etiam, quia nemo ſibi ipſi jus dicere poteſt. *l. un. C. ne quis in propr.* Eſt autem hic contentio inter filiam defuncti, quæ allodialem qualitatem aſſerit & Dominum directum, qui eandem negat. Hic certe Judex eſſe non poteſt in propria cauſa ita, ut ſua Sententia declarari queat, quid ſit allodium, quidque ſit feudum, cum, ſi talis valeret Ordo procedendi, quilibet Domini directi poſt extinctam familiam omnia Vaſalli ultimi bona in poſſeſſorio ſibi adjudicare & hac ratione ſe ab onere probandi liberare poſſent. Annuente autem Auguſtiſſimo Imperatore tunc temporis Archi Duce & Cap. fam. factum hoc eſſe nec ſtatui nec credi poteſt. (*) Proinde Commiſſarii Auſtriaci ſine competentia, ſine Autoritate Summi Principis, & ſine lege proceſſerunt, ex quo ſtatim propullulat deciſio *Secundæ Quæſtionis, quale ſcilicet Remedium dejectæ competierit*? Cum enim Judex nulliter procedens pro privato habeatur, remedio recuperandæ poſſeſſionis vel *Interdicto unde vi* vel *Remedio*

D *Can.*

(*) *Nam in actis ſupra laudatis inveni, non Ferdinandum II. ſed CLAUDIAM Leopoldi V. Tirolenſis* (qui etiam Epiſcopus Argentoratenſis & Paſſavienſis fuit) *Viduam Decretum hoc Immiſſoriale transmiſiſſe.*

Can. Redintegranda Principiſſa juvari potuiſſet. Congrua eſt hæc Sententia non tantum legibus ipſis, non tantum naturali rationi, ſed & Praxi Cameræ Imperiali. Ex viro enim fide digno ſe audiviſſe refert, *ROSENTHAL. c. l. n. 3. lit. c.* ibidem contra Dominum quendam feudi, filiabus invitis poſſeſſionem vacantem poſt mortem ultimi Vaſalli ingreſſum pronunciatum fuiſſe. Qui Caſus ejus cum noſtro eſt ſimilitud. ut ovum ovo ſimilius eſſe non poſſit. Factum enim à Judice, quod ad officium ejus non pertinet ratum non eſt. *l. 170. ff. de R. I. & c. 16. de R. I. in 6.*

Verum belli tunc furentis tumultus juſtiſſima hæc poſſeſſionis recuperandæ remedia vel abſtulerunt vel retardarunt. Interea temporis Comitiſſa, uti jam crebris eſt annotatum ſermonibus, matrimonium cum Sereniſſimo Principe Durlacenſi init, & coram Commisſariis hîc Argentorati congregatis confiſa bonitati cauſæ omni favori & remediis ex poſſeſſione ſibi competentibus renunciat, tandem conſentiens, ut res in petitorio tractetur. Proinde induci ſe paſſa eſt ad jus ſuum per avthentica documenta probandum, in cujus rei majorem fidem Inſtrumento Pacis Weſtphalicæ Articulus ſupra recenſitus, conſpicitur inſertus.

Omne jam auxilium ex Poſſeſſione veniens Inſtrumento pacis abſorptum in hac cauſa crederes, & quidem, ſi Principiſſam cum Cronenburgio paciſcentem ſpectes, non planè erraveris. *Inter litigatores enim, quoties eſt proprietatis controverſia aut convenit inter litigatores, uter Poſſeſſor ſit, uter petitor, aut non convenit. SI CONVENIT ABSOLVTVM EST: Ille poſſeſſoris commodo, quem CONVENIT, poſſidere: ille petitoris onere fungetur. l. 1. §. 3. ff. Vti poſſideris.* Pro Sereniſſima tamen Domo Durlacenſi novum mox ſcaturire videbis veteris & novæ Poſſeſſionis fontem. Principiſſa ſc. Badenſis immortalitati vicina Sereniſſimum Conjugem ſuum heredem ex aſſe inſtituit, qui etiam diſpo-

diſpoſitioni Pacis Weſtphalicæ ſatisfacturus, jus defunctæ documentis avthenticis probare perrexit Verum uti conſtat, Res uſque ad mortem Domini Krafft Ottonis filij Cronenbergii ſine maſcula prole Anno 1692. extincti exitum non habuit. Vacant poſt novam hanc cataſtrophen bona quæ in lite verſabantur per aliquot menſes, vacantem poſſeſſionem Sereniſſimus Marchio Dn. Fridericus Magnus apprehendit, in poſſeſſione ſe contra novum Expectativarium Dn. B. de L. defendit, ſed armata manu à Regimine Auſtriaco Citeriori ad petitum Expectativarii ejicitur. Quæritur ergo

I. An vacantem poſſeſſionem ſine vitio ingreſſus fuerit Sereniſſimus Marchio Fridericus Magnus?

II. An à Regimine Auſtriaco recté ejectus & quale remedium ei competat?

Quod vacantem poſſeſſionem die $\frac{15}{25}$. Junii 1692. & quidem ante Dn. B. de Layen, (qui in quodam ita dicto Memoriali ad Conv. circularem pro obtinenda Seſſione & Voto ſe 19. Julij d. a. poſſeſſionem ingreſſum eſſe aſſeruit. *Vid. Deduct. pag.* 16.) Sereniſſimus Marchio apprehenderit, probatur ex Literis ad S. Cæſaream Majeſtatem datis, cui hæc apprehenſio poſſeſſionis eo ſtatim tempore notificata fuit, *Vid. Deduct. p.* 15. Adjiciebantur ſeqq. potiſſimum rationes ad juſtitiam hujus facti fundandam.

I. *Quod permiſſum ſit cuilibet Succeſſori poſt obitum ejus, cui ſuccedere intendit, etiam cum alius timetur, prius invadere poſſeſſionem & ita eam adipiſci, atque tùm petere, ut in ea conſervetur & adverſario inhibeatur, ne ipſum moleſtia afficiat, Menoch. Remed. Recup.* 6. *n.* 12. *&* 33.

Et quod titulum aliquem (uti hic erat juſtiſſimus Hereditatis) habens, poſſit vacantem poſſeſſionem ingredi, & ſe legitimum præ alio poſſeſſionem quærente conſtituere contradictorem, *Menoch. de Remed. Ord. poſſ.* 4. *n.* 183. *Weſenbec. p.* 4. *Conſt.* 195. *n.* 34.

Et quidem optime. Nam hic obtinere debuiſſet illud; Qui potior tempore,potior jure: *omnis enim Poſſeſſor eo ipſo quo Poſſeſſor eſt, plus juris habet, quam is, qui non poſſidet*, & qui hunc in modum poſſeſſionem intrat, & nec vi, nec clam, nec precariò, ab adverſario poſſidet, is vitioſus poſſeſſor reputari nequit. *Vid. leg.* 2. *ff. Vti poſſidetis.* Imò in hoc Interdicto nil refert juſta an injuſta poſſeſſio adverſus cæteros ſit *d. l.* 2. *Non* enim *vi* ingreſſus eſt poſſeſſionem ſed placidè, nemine contradicente, non clam, ſed publicè, (*Vid. in Faſc.* der Beylagen *No. XXII. Notarii Kryzans Atteſtatum* wegen der diſſeitigen Poſſeßions-Ergreiffung ledig gefundener Poſſeſſion) & apprehenſione poſſeſſionis Cæſareæ Majeſtati notificata. *Non precariò*, quia privata autoritate vacantem occupavit.

II. Ex parte Sereniſſimi afferebatur, quod poſt mortem ultimi Vaſalli Gerolſeccii nullus tam bonam, tàm firmam & tam probè, ut ita dicam, titulatam poſſeſſionem habuerit. Poſſeſſioni enim Cronenburgii, ni transactum eſſet,obſtitiſſet (1) vitium violentiæ, cum ultimi Defuncti Filia ab incompetente Judice fuerit dejecta, (2) Cronenburg. ab adverſario ſine titulo poſſeſſionem eſt adeptus.

III. Aſſerebatur Diſpoſitionem Inſtrum. Pacis morte Comitis Cronenburgii, ut Conventionem inter

partes

partes, qua poſſeſſio ſponte Cronenburgio relicta, expiraſſe, adeoque rem ad priſtinum ſtatum cum omnibus pro Sereniſſima Principe olim militantibus rediiſſe præſumtionibus. Cui quidem Sententiæ ex ea ratione adſtipulari cogor, quia uti res inter alios acta, tertio non præjudicat, ita nec hic tertio ſingulare commodum acquirit. Et ſuo juri renuncians in favorem Titii non renunciat in favorem Caji, qui tempore renunciationis plane abſens, aut actorum ignorans, aut in rerum natura non fuit. Renunciationes enim ſtrictiſſimi juris ſunt, & rationes poterant eſſe, quæ induxerant Principiſſam ad renunciandum commodo poſſeſſionis in favorem Cronenburgii, quæ eam non induxiſſent in favorem plané Novi Expectativarii, de quo nec cogitavit, nec cogitare potuit. Reviviſcunt ergo hoc in caſu priſtina poſſeſſionis commoda, atque ſic *Mors Cronenburgii eſt Reſuſcitatio jurium per renunciationem amiſſorum.* Habebat ergo S. M. haud dubié jus ſe defendendi in poſſeſſorio tàm novo, quam veteri.

His præmiſſis, facile jam via ſternitur ad deciſionem quæſtionis ſecundæ, an *à Regimine Auſtriaco rectè ejectus ſit, & quale remedium ei competat.* Ubi ante omnia rurſus quærendum, (1.) an Sereniſſimus Marchio auditus, an (2.) à Competente Judice condemnatus ad poſſeſſionem relinquendam, & an (3.) à Competente Judice executio facta ſit? Negat *primum* Sereniſſimus Marchio, negat ſe eſſe citatum, negat ullam cauſæ cognitionem eſſe inſtitutam. *Secundum* refutat ipſum Imp. Judicium aulicum, coram quo lis jam Anno 1669. pendere cœpit, & quorſum per 60. fere annos tam Cronenburgius quam Succeſſor citatus eſt. Refutat id ipſa Judicii aulici confesſio, quod ſequens Decre-

 tum

tum in Amicitia oder in Freundſchafft Aulicæ Cancellariæ Auſtriacæ inſinuavit.

Die Veneris 1. *Febr.* 1697.

Fiat Decretum in Freundſchafft an die löbl. Oeſterreichiſche Hoff-Cantzley cum incluſione exhibitorum, woraus dieſelbe erſehen werden / wie ſchon hiebevor dieſe Sache beym Reichs-Hoff-Rath angebracht und in ſpecie 1669. eine Citation ad videndum ſeparari allodialia à feudalibus erkannt worden / wie auch die beygelegte Reichs und Oeſterr. Lehen-Brieff mit ſich bringen was eigentlich Lehn oder Eigenthumb ſeye / als habe Reichs-Hoff-Rath das Baden Durlachiſche Anbringen dem von der Leyen ſub termino duorum menſium communicirt und werde dahero die löbl. Oeſterreichiſche Hoff-Cantzley in Freundſchafft erſucht / biß zu fernerer der Sachen Unterſuchung auf Anruffen deß von der Lay nichts zu verordnen.

Refutat porro ejus competentiam Deſignatio Reſtituendorum in tribus terminis autoritate publica Anno 1650. Noribergæ ſcripta. In illa enim Archi. Ducalis Domus Auſtriaca non ut Judex, ſed ut Pars conſideratur, ita ut hæc Cauſa Gerolſecciana non nominetur, Baden Durlach contra Cronenburg / ſed Baden Durlach contra Oeſterreich. Etiamſi autem quàm maxime competentiam Regimẽ Cit. demonſtrare poſſet, attamen Judex concurrentem JCtionem habens illud jam diu præveniſſet, Lis n. pendet ex longo jam tempore coram Imp. Judicio Aulico, cauſæ ergo continentia nec dividi,

nec

nec lite pendente in prævenientis Judicis præjudicium iñovari quid potuit. Refutat *tertium* Remonſtratio Principum Convocantium Circuli Suevici, in qua S. C. M. repræſentatur, Directoribus Circuli in diſtrictibus ſibi commisſis jus exequendi, non vero aliis unquam competiiſſe. Si ergo S.^mus Marchio nec auditus, nec citatus, neç à Judice competente condemnatus & coactus eſt ad relinquendam poſſeſſionem, ſua ſponte & prono fluit alveo, ei remedia recuperandæ poſſeſſionis ipſo jure competere. Sicut & ſtatim tunc temporis Reſtitutionem in integrum à Cæſarea Majeſtate devotiſſimé petiit, quam hodié etiam Sereniſſima Domus certò ſperat, juſtisſimis precibus ſuis divinas aures præbitum iri certo expectans.

Tranſeamus ad *petitorium*, quod hodie ex parte Sereniſſ. Domus inſtituere neceſſarium non eſt, per ea, quæ præcedentibus admonuimus paginis. Supra annotavimus, Principiſſam Badenſem, cum viveret, contra Juris Ordinem ad petitorium fuiſſe remiſſam, eamque tandem, ut hoc Judicium ſuſciperet, in Tractatibus Pac. Weſtph. perſuaſam eſſe. Prætendebat ſcil. ſupra enunciatas terras eſſe allodiales atque ut id demonſtraret, aſſeverabat eaſdem Dynaſtiæ Gerolſeccenſis, prouti in Pacto Oblationis Regi Ferdinando in feudum offerebatur, partes non fuiſſe; Ajebat enim eo tempore, quo Pactum oblationis & Recognitionis ſubſcribebatur, eaſdem in Dominio Badenſium hæſiſſe, adeoque objectum Pacti conſtituere haud potuiſſe. Arcem denique Neuendautenſteinenſem demum Ao. 1580. (†) patrimonio Gerol-

(†) *In Deduct. Comitiſſæ Solm. propria ejus manu ſubſcripta legitur* 1584.

rolſecciorum rurſus acceſſiſſe. Quamvis enim oblatio Dynaſtiæ in feudum fuerit generalis atque olim terræ iſtæ forſan ad Dynaſtiam pertinuerint, attamen omnia ſua bona in feudum offerens, non offert ea, quæ poſtea acquiſivit, vel ex bonis venditis recuperavit; Etiamſi ſint pertinentes. Unde Roſenthal *Cap. V. Concluſ. 9. §. 8. pag.* 121. *Oldradum* & alios magni nominis JCtos ſecutus, in caſu, quo quis terram in feudum offert, & terras alias deinde poſt recognitionem demùm acquireret, vel etiam ante alienaſſet, NB. *etiamſi eſſent pertinentes*, in feudum pariter oblatas eſſe non cenſeri. Nam Oblatio & Recognitio allodii in feudum ſtrictiſſimam interpretationem ſequitur, cum ſit ſpecies donationis & renunciationis certisſima, cujus objectum nunquam eſt aut Jus ignoratum aut non cogitatum. Imò etiamſi cogitationis hujuſmodi ſuſpicio aut umbra adeſſet, in hoc dubio aut cogitationum crepuſculo res ad id, quod minimum eſt redigenda *.l.* 9. *ff. de R. J.* Ergo in hoc caſu præſumtio non militat contra Gerolſeccenſes, quod abſoluté & ſine certis Pactis allodialem Baronatum ſuum, feudalem fecerunt, ſed potius præſumendum eſt, cum nemo ſuum jactare conjiciatur, offerentes ſervitutem, quam fieri poteſt, minimam impoſuiſſe, atq; eos nihil aliud in feudum obtuliſſe, quam quod in Inſtrum. Oblationis expreſſerunt, aut quod tempore perfectæ oblationis poſſederunt, quo certé terras quæſtionis nondum retrò acquiſierant. Acquiſierunt autem has terras quinto poſt factam oblationem anno, quomodo ergo ante hoc quinquennium Dynaſtiæ in feudum oblatæ partes conficere potuerint non video. Non inficias eo, Dynaſtas potuiſſe in

omnem

omnem eventum etiam terras in poſterum recuperandas eodem vinculo innectere, ſed in hac materia, uti a Velle ad Poſſe, ita à Poſſe ad Velle ridiculé & incongrué concluditur.

Accedit huic II. ipſa determinatio Pacti oblatorii, quæ nimis laxam verborum generalitatem reſtrinxit. Dicitur enim in Pacto ea bona in feudum offerri, quæ olim Philippus Palatinus in Diffidatione eripuit, Maximilianus Imperator eidem Philippo abſtulit, Chriſtophorus Badenſis in Sequeſtrum accepit, & denique Gerolſecciis hoc nomine reſtituit. Jam autem Terræ controverſæ, nec à Philippo unquam poſſeſſæ, nec a Maximiliano per Sequeſtrum ſuum priſtinis Dominis redditæ, nec à Gerolſecciis tempore oblationis detentæ, ſed jam ante diffidationem Marchioni Badenſi venditæ & longo tempore poſt oblationis Pactum à Gerolſecciis vigore Pacti deretrovendendo rurſus acquiſitæ ſunt, proinde terras has in feudum pure offerre nec potuerunt, nec voluerunt. Non potuerunt, quia de re tertii ejuſmodi diſpoſitio abſurda & irrita. Non voluerunt, quia partim nemo præſumitur velle alienæ rei Servitutem imponere, partim nemo in renunciationibus id velle præſumitur, quod non expreſſit, vel quod non cogitavit.

Sed & 3. Ratio, quare Oblatio facta eſt, in Terris his controverſis plane non quadrat. Cauſa, cur hæc bona obtulerint, fuit ſumma, qua Gerolſeccii erga Potentiſſimam Domum Auſtriacam ferebantur, Gratitudo, ob bona e Philippi Palatini manibus reſtituta.

Sed terræ, quas Badenſis Domus tunc tenebat, nec erant ab Imperatore reſtitutæ, nec reſtituendæ, ſed pro arbitrio retrahendæ. Itaque gratus animus ea reſpexiſſe non colligitur, quorum nomine nullum beneficium eſt acceptum. Neque juſta eſſet Interpretatio, quæ eum extenderet ad tempus retrovenditionis. Negari quidem non poteſt, Geroltſeccios eo uſque grato animo ſuo procedere potuiſſe, ſed quia id non apparet, verba generalia ex appoſitis prædicatis & circumſtantiis actum oblationis concomitantibus, reſtringi debent. Cæterum non dubito quin S. CÆS. MAJESTAS verba oblationis generalia interpretatura *Juſtitiam generoſæ æquitati* permixtura ſit. *Illa* enim neminem lædit & *hæc* gratæ menti plura, quam dare vult, non aufert; Æquitas certe ita generoſa eſt, ut verba devoti animi non captet, ſed data & oblata reluctante quaſi manu accipiat, neminique gratitudinem damnoſam eſſe patiatur. Semper enim in dubiis benigniora præferenda ſunt *l. 56. de R. J.* & occaſio rapienda eſt, quæ præbet benignius reſponſum *l. 168. ff. d. t.* Ipſa (4.) ſtricta Oblationis Interpretatio ſimul nos admonet, generalem Literarum Inveſtituræ aut Pacti oblationis ſenſum explicari debere ſecundum ea, quæ in ſpecie ſunt expreſſa; ita enim nos interpretari jubet Jus Civile, quod Generi nunquam latiſſimam ſignificationem permittit, ſi ſpecies adjectæ ſunt, quibus Genus definitur. In toto enim Jure Generi per ſpeciem ſubjectam derogatur, illudque potiſſimum habetur, quod ad ſpeciem directum eſt. *l. 50. ff. de R. J. l. 99. in f. ff. de leg. 3. l. 41. ff. de pœnis.* Et expreſſa nocent, non expreſſa, non nocent. *l. 195. ff. de R. J.*

Quamvis

Quamvis itaque Dynaſtia Gerolſeccenſis in feudum oblata ſit, nihil tamen aliud ex mente offerentium ad oblatum pertinebit, quam id, quod in Pacto oblat. & Literis Inveſtituræ expreſſum eſt. Pertinebit ergo ad Dynaſtiam dictam, Arx & Domus Gerolſeck, Præfecturæ Schimberg & Prinzbach, & ea quæ Palatino erepta, à Maximiliano recuperata, Sequeſtro tradita, ab hoc, ut tali, Gerolſecciis reddita ſunt.

Quo ſuppoſito nec Seelbach, nec Schimberg, nec Kubach, nec Schutterthal, nec dimidia pars Pagi Reihenbach, nec Neuen Dautenſtein, nec aliæ terræ poſtea acquiſitæ Dynaſtiæ Gerolſeccenſis, ut oblatæ, partes facient, ſed allodiali offerentium patrimonio meritò reſervabuntur. Hæc noſtra explicatio Juri & Documentis à Principiſſa hunc in finem productis conſentanea corroboratur per Documentum einer Berainung in Archiuo repertum, cujus Copia ſub N°. II. in *Deduct.* apparet & ita inſcribitur. **Verzeichniß beeder Vogteyen Schimberg/ und Printzbach zu dem Schloß Hohengeroltzeck gehörig/** wie die mit ihren Bäunen/ Bezircken/ Thälern/ Wäldern/ Fiſchbächen/ auch hoher und nieder Obrigkeit mit ihren Anſtöſſen gelegen/ ſo **von dem löbl. Hauß Oeſterreich zu Lehen rühret.** In hac ſcriptura dum feuda ab Auſtriaca Domo dependentia ſpeciatim recenſentur, de terris his controverſis altum eſt ſilentium: manifeſtiſſimo indicio, eas tunc ſine controverſia pro allodialibus habitas fuiſſe.

 Acce-

Accedit aliud Documentum quod, *Deſcriptionem Dynaſtiæ Gerolſeccenſis*, exhibet, & quæ deſignat, quid poſt oblationis tempora feudum, quid allodum fuerit. Titulus Germanicè ita habet. Ein Auszug und Verzeichniß der Herrſchafft Geroltzeck / was Lehen oder eigen / auch was das Eigenthumb Jährlich erträgt &c. Factum eſt hoc Inventarium in pupillari ætate Ultimi Vaſalli Jacobi curante Tutore ejus Carolo Comite Hohenzollerenſe tunc temporis Præfecto Auſtriaco Superioris Alſatiæ, cui eò major eſt habenda fides, quo certius eum tanquam Auſtriacum officialem Juribus Domini ſui præjudicare voluiſſe non præſumi. In hac deſcriptione primo ponitur,

Das Hauß und Schloß Geroltzeck / ſambt denen beyden Vogteyen Printzbach und Schirmberg und allen deren Innwohnern &c. ſambt aller Gerechtigkeit (auſſerhalb der Zöll und Umbgeldt / auch deß Wildbanns / ſo vom Heil. Reich zu Lehen rühret) **iſt ſolches alles von dem Hauß Oeſterreich Mannlehen.**

Sequitur deinde

I. Schutterthal **die gantze Vogtey iſt eigen.**

II. Seelbach, die gantze Vogtey ſamt Steinbach und Kubach **iſt eigen.**

III. Reichenbach die Vogtey zum halben Theil &c. **iſt eigen.**

IV. Die Vogtey Berghaubten zum halben Theil (dann NB. die andre Helffte Straßb. Lehen) **iſt eigen** &c.

Quibus

Quibus omnibus ſubjungitur adhuc major ſeries allodialium, quæ enarrare nimis longum foret.

Neque objici poterit his Documentis, utpote privatis, nullam tribuendam eſſe autoritatem, præſertim, cum ultimum ſit a partis litigantis Anteceſſore confectum, conſequenter nemo in propria cauſa teſtari poſſit. Nam *primò*, nulla hic ſubeſt ſuſpicio fraudis, aut, ut vulgò loquuntur, *partialitatis*, cum eo tempore nulla de qualitate horum bonorum lis fuerit, *ſecundo* in rebus dubiis, & in facto controverſo pro *antiquis* Documentis ſemper venerabilis eſt præſumtio, eó magis, quando *vel in Archivis* reperiuntur, (Si enim Inſtrumenta vel eorum exempla ex Archivis publicis proferantur teſtimonium publicum habent, & plene probant, *Auth. ad hæc Cod. de fid. Inſtrum. l. f. C. de Re judicata.* Addatur *Carpz. p.* 1. *c.* 17. *d.* 4. *& lib.* 3. *Reſp.* 84.) vel alia juris corroborantur præſumtione. Agitur enim hic de probanda allodialitate bonorum. Hæc naturaliter omnibus bonis ineſſe præſumitur, quantò magis ergo præſumetur, ſi antiquum documentum omni ſuſpicione vacuum id ipſum aſſerat, de cujus probatione agitur.

Videtur itaque mihi Sereniſſimam Domum Durlacenſem ex aſſe officio ſuo ſatis feciſſe, atque Documentis avthenticis probatam dediſſe qualitatem bonorum controverſorum allodialem. Probavit enim bona hæc tempore oblationis non fuiſſe in bonis offerentium. Probavit ea nec potuiſſe intelligi nec intellecta eſſe ſub generali voce Gerolſeccenſis Dynaſtiæ. Produxit propterea Inſtrum. Venditionis, quod Anno 1482. terras modo dictas tanquam allodiales aſſerit; produxit porro Inſtrumentum retro Venditionis, quod

 1539.

1539. quinto poſt oblationem factam anno terras easdem retroemtas refert. Produxit Pactum Oblat. & Primam Inveſtituram, in quibus dictæ terræ nunquam expreſſæ ſunt, cum tamen aliarum mentio facta fuerit. Produxit Documentum der Verâinung/ in quo omnium feudorum Auſtriacorum deſignatio fit, nulla mentione de terris noſtris injectâ. Produxit denique Inventarium, in quo expreſſé bona quæſtionis inter allodialia referuntur. Quorum omnium Documentorum autoritas & fides in dubium vocari non poteſt. Quæ autem hic argumenta petitorio inſeruientia propoſita ſunt, neceſſaria hodie eſſe haud crediderim, cum ex Can. Redintegranda Spoliatus ante omnia ſit reſtituendus, atque mediante poſſeſſionis reſtitutione in eum reducatur Statum, ut Onus probandi in petitorem neceſſariò ſit devoluendum. Qua quidem ratione, quomodo Illuſtriſſim9 C. de Layen neceſſitatem probationis in petitorio ſuſcipiendæ effugere poſſit, non video.

Repeto, quod Articulus Inſtrum. pacis morte Cronbergii, tanquam res inter alios acta vim ſuam amiſerit, id quod efficiet, rem cum omnibus pro Sereniſſima Domo Durlacenſi militantibus juris rationibus eſſe reſtauratam. Tunc enim Dominium rerum allodialium præſumetur continuatum in heredem, non in Expectativarium aut Donatarium. Sive enim Expectativarius, qui Donatario ſimillimus eſt agat ſive ab eo petatur, feudalem qualitatem rei donatæ probare tenetur per textum expreſſum, *legis* 16. *Cod. de Probat*: quam Diocletianus & Maximianus AA. & CC. Philippo & Sebaſtiano cuidam reſcripſerunt. *SIVE POSSIDETIS BONA*, inquiunt, *quæ à Patre communi ſibi Fratres donata contendentes vindicant, IPSIS INCUMBIT FACTI PROBATIONIS NECESSITAS: ſive ipſis ea prædia &c. tenentibus Vos coheredes conſtituti Patris petitis, ut intentionem veſtram non conſtitiſſe detegant, unde Domini facti ſunt, emergente quæſtione, docere compelluntur.*

CAPUT

CAPVT III.

Proponens fundamenta partis adverſæ.

JVra tàm in poſſeſſorio, quam petitorio pro Sereniſſima Domo Durlacenſi explanavimus. Ex propoſita autem facti ſpecie, duplici ex latere ea oppugnata eſſe atque adhuc hodie oppugnari intelleximus. Nam cum Terræ hæ controverſæ feudali per Pact. Oblat. vinculo innexæ fuiſſe dicantur, eoq; titulo etiam poſſideantur neceſſario cauſa in duas dividitur Controverſias, quarum altera Dominum directum, altera vero prætenſum Vaſallum ſeu Dominum utilem, tangere debet.

Dominium directum tribuit ſibi Auguſtiſſima Domus Auſtriaca, vel potius ejus Regimen vigore Pacti Oblationis omnes Dynaſtiæ Hohen-Gerolſeccienſis terras, feudales factas eſſe aſſerens. Dicitur enim in Pacto Oblationis, Gerolſeccios Arcem & Dynaſtiam Hohen-Gerolſeck in feudum offerre ad eum modum, wie ihre Vordern / nachmahls die Pfaltz und Marggraffen zu Baden und Sie die bißher innen gehabt und genoſſen / ſo viel dann zu den berührten Herrſchafften Hohen-Geroltzſeck in Eigenthumbs weiß gehöret und vormahls von dem H. Reich oder

andern Fürſten nicht empfangen worden &c. Si itaque omnes terræ allodiales, quæ olim ad Dynaſtiam Gerolſeccenſem pertinuerunt & à Majoribus poſſeſſæ & ab Imperio indepedentes in feudum recognitæ ſunt, certé etiam hæ terræ talem aſſumſerunt naturam, utpote quæ ab Imperio non recognitæ & aDynaſtarum Majoribus hunc in modum poſſeſſæ ſunt.

Nec cauſa eſt,cur regeratur,terras,quæ,in lite verſantur tempore Oblationis Offerentium defuiſſe patrimonio. Eſto enim hoc indubium, uti negari id nequit, nemo tamen erit, qui dubitet 1. Dynaſtiam cum omnibus *juribus* &c. eſſe oblatam. Inter jura autem iſta referri etiam potuiſſe jus reluendi terras in Badenſem translatas, itaque jus directum hujus reluitionis etiam eſſe oblatum. Atqui reluitione facta jus dominii directi, juri directo reluendi, acreuiſſe; nec erit 2. qui dubitet jura dominii directi in Arcem Neuen Dautenſteinenſem eò ipſo oblata eſſe, ſiquidem tempore Oblat. Jus Dominii directi in arcem dictam ad Gerolſeccios pertinuit per ea, quæ ſupra in Notis adſcripta ſunt. Nec 3. erit, qui dubitet, quis ſtatus terrarum eo tempore fuerit, cum primæ Auguſtiſſimi Inveſtientis literæ concederentur. Tunc enim terras quæſtionis jam redemtas & in poteſtatem Gerolſecciorum iterum redactas fuiſſe,acta loquuntur. Sint ergo quinto poſt Oblationis Pactum anno demum redemtæ, quinto eriam ante primam Inveſtituram anno ab Offerentibus poſſeſſæ ſunt, ſiquidem illa Anno 1544. contigit. Quotieſcunque autem circa feuda dubium emergit, Tenor primarum literarum, ut Interpretationis fundamentum inſpici à Lege jubetur. At vero hoc ipſo Inſtrumento clare enunciatur

enunciatur Arcem & Dynaſtiam Hohen-Gerolſecc cum duabus Præf. Brunſpach und Schimberg conceſſam eſſe cum illis Juribus wie die gedachte Pfaltz-Graff Philips und Marggraff Christoph und Sie die von Geroltzſeck bißher inn gehabt haben: Atqui Sie die von Geroltzſeck etiam eas terras olim tanquam Dynaſtæ poſſederunt, & hactenus etiam i. e. bißher ſc. ab Anno 1539. uſque ad 1544. tenuerunt.

Nec 2. Filiam Jacobi potuiſſe prætendere, ut in poſſeſſione manuteneretur, ſiquidem ipſe Dominus directus jamdiu in poſſeſſione civili dominii directi conſtitutus eandem jam prævenerit. Nam Dominum reſpectu Dominii directi vel potius directum ſuum jus civiliter poſſidere inter omnes convenitur *Roſenthal. Cap.* 8. *Concl. I.* §. 5. *& Autores ibi lit. e. citati.* Poſſeſſio autem civilis facillimé ad ſe trahit poſſeſſionem naturalem, cum ſtatim ab obitu Vaſalli talium poſſeſſionum conſolidatio facta videatur. Cui accedit Conſuetudo Auſtriaca, quæ in Caſu aperturæ omnia Vaſalli ultimi bona Domino directo in poſſeſſorio concedit. Itaque 3. recte poſſeſſionem aperti feudi occupatam, atque deinde Comiti Cronenburgio, tanquam Expectativario eſſe traditam. Nam autoritate propria Dominus directus feudum capere poteſt. *Andr. de Iſern. in Cap. I.* §. *fin. quo tempore miles &c. n.* 8. *Bald. in Cap. quæ in Eccleſiarum n.* 31. *de Conſtitut & alij à Roſenth. Cap. X. Concl.* 41. *n.* 43. *alleg. DD.* Idque à quibusdam ampliatur, ut nec ſententia declaratoria opus eſſe exiſtimetur, partim quia Dominus,

 qui

qui civiliter poſſidet, ſi detentor reſiſteret, in poſſeſſione ſua vera civili turbaretur *per not. Bartol. in l.* 1. §. *Interdictum ff. Vti poſſid. Bald. & Salicetus in l.* 1. *C. unde Vi & DD. in l. Clam poſſidere* §. *ad nundinas ff. de acquir. poſſ.* partim etiam, quia feudo hoc modo finito Dominus non modo civiliter ſed & naturaliter poſſidet. Nam poſſeſſio Vaſalli naturalis civili incubat, ac ideò cum Jus Vaſalli expirat, poſſeſſio ejus ſtatim ipſi Civili poſſeſſioni accreſcit. *Bartol. in Repet. l. Si arrogator* 22. *n.* 12. *quem ſequit. Molin. in Conſuet. Pariſ. tit.* 1. §. 30. *n.* 24.

Jure ergo Cauſam Principiſſæ Badenſis à Posſeſſorio ad Petitorium remiſſam atque onus probandi, quod allodialis qualitas terris litigioſis inhæreat, eidem injunctum eſſe. Per Inſtrum. Pacis ergo (4.) tam Dominum directum, quam Expectativarium in poſſeſſione tàm quoad directum, quam utile Jus conſtitutum eſſe, præſumique jam terras iſtas eſſe feudales, donec authenticis documentis contrarium fuerit demonſtratum. Eſſe autem (5.) Huic Probationi autoritate publicà Biennium præfinitum. Huic Biennio autem ex parte Principiſſæ ſatisfactum non eſſe, ſiquidem nihil in Cauſa adhuc deciſum, etſi jam triginta ſex biennia ſint præterlapſa. Exceptionem ergo Præcluſionis ob biennii lapſum meritò opponi poſſe, quæ quidem id efficiet, ut Inſtantia peremta eſſe dici queat.

Sextò ergo Sereniſſimum Marchionem Dnm. Fridericum Magnum foro ita excluſum nullo ſub prætextu poſſeſſionem privata autoritate arripere atque eadem ſequentem Expectatiuarium arcere potuiſſe, eò minus, cum eo ipſo *Spolii* vitium poſſeſſioni huc arrepſerit. Ex actis enim

enim notum eſſe, Reverendiſſimum Electorem Trevirenſem ex Illuſtri ſanguine Dnn. Bar. de Layen cretum pro ſe & Agnatis non ſolum ſpem ſed Jus, non ſolum Jus, ſed ipſam quoque poſſeſſionem Cronenburgio adhuc vivente nactum eſſe. Præter enim Expectativam, *Inveſtituram* quoque *abuſivam* obtinuit, uti id patet ex Protocollis Jud. Aulici ſub datis 27. 28. Jul. & 22. Aug. *Conf. Faſc.* der Beyl. *Deduct. pag.* 36. Quis vero ignorat Inveſtituram eſſe ſolennis feudi traditionem, traditionem a. eſſe poſſeſſionis translationem. Imò ipſa Inveſtitura nil aliud eſt quam ipſa poſſeſſio. Ergo in vivis adhuc exiſtente primo Expectativario, ſecundus jam Vi inveſtituræ Poſſeſſor erat, qui propterea à Sereniſſimo Marchione poſſeſſione ſua ſine ſpolii vitio exui non poterat. Fruſtra igitur dictum Sereniſſimum Marchionem queri de Spolio in ſe commiſſo, cum ea, quæ Regimen Auſtriacum citerius in favorem ſecundi Expectativarii egit, non ſint facta, niſi ad defendendam poſſeſſionem juris feudalis, in qua & per Inſtrum. P. Weſtphalicæ & per Inveſtituram abuſivam tàm Dominus directus, quam ſecundus Expectativarius conſtitutus fuerat.

CAPVT IV.

Reſpondebit ad fundamenta partis adverſæ.

QVia autem hæc, quæ modo exhibuimus, adverſæ partis fundamenta ſpecie veri ſaltem fallunt, facile erit ipſa veritatis luce eandem diſcutere. Quod enim (1) dicitur in Pacto Oblat.

 omnes

omnes Terras quas Majores Gerolſecciorum poſſederunt & ab Imperio ut feuda non recognoverunt, in feudum oblatas Auſtriacum, proinde etiam terras, quæ nunc in lite verſantur, ut olim à Majoribus Gerolſecciorum poſſeſſas & nunquam ab Imperio recognitas, neceſſariò ſubintellectas eſſe, juſtæ conſequentiæ regulis contrarium eſt. Supra enim dictum jam eſt, non potuiſſe offerentes plus offerre, quam habuerunt, &, ſi id voluiſſent, id probandum eſſe, quod non præſumitur. Licet enim terræ, circa quas diſceptatur, à Majoribus Gerolſecciis poſſeſſæ, licet eo tempore ab Imperio non fuerint recognitæ, non tamen illis competunt prædicata, quæ in Pacto Oblationis qualitatem bonorum oblatorum ſignificanter determinant. Non fuerunt tempore diſſidationis in bonis Gerolſecciorum, non fuerunt receptæ à Maximiliano Imperatore, non fuerunt Chriſtophori Badenſis cuſtodiæ commiſſæ, non fuerunt deniq; Gerolſecciis reſtitutæ. Atqui & mens & tenor Oblatorii Pacti non niſi de ſimilibus bonis & cogitat & loquitur. Arcem & Dynaſtiam Hohen-Gerolſeck offerunt Anno 1534. ergo eam offerunt totam & cum ſuis partibus, quales tunc habebat, & quibus qualitates in Pacto expreſſæ applicari poterant. Quî ergo offerre potuerunt partes tunc temporis avulſas? Nec enim poteſt videri deſiiſſe habere, qui non habuit *l. 208. ff. de R. I.* Quod vero regeritur Jus tamen redimendi terras avulſas & nunc controverſas cohæſiſſe patrimonio Gerolſecciorum, nulla ratione ſtringit; Nam 1. hoc Jus redimendi ſpem tantum continet, quæ bona futura & acquirenda reſpicit. In Pacto autem Oblationis præſentia tantum & certa quædam bona ſunt oblata, non futura. Offerri quidem poſſunt bona futura ob arbitrium rerum, quod vi dominii cuilibet competit, cujus etiam rei exempla affert Celeberr. HERTIVS Diſſ. de Feud. Obl. P. 2. §. 25. Sed in dubio id pro-

bari

bari debet. 2. Etiamſi ſpes in bonis eſſe dicatur *l.* 73. §. *I. ff. ad L. Falc.* non tamen hæc ſpes fecit partem bonorum, ut oblata ſunt. Potuerat enim Domus Geroliſeccia facultatem repetendi res atque Dominium rerum in Domum Badenſem translatarum nunquam exercere. Etiamſi porro hæc ſpes redimendi jus tale eſſet, quod terras retrovendendas immediate affeciſſet, de quo tamen maxime dubitat SCHILTERVS *Prax. Art. Analyt. Part. III. de Jure Retro.* 5. & 6. attamen, quia hujus rei in Pacto nulla mentio facta, quia futura bona ſpectat, quia prædicata bonorum oblatorum obſtant, quia præſumtio, quod de illa re cogitatum fuerit, ceſſat, Jus Sereniſſimæ Domus in ſalvo manebit.

Quod porro nominatim de Arce Neuen-Dautenſteinenſi objicitur, ſc. Dominium directum ad Geroliſeccios tempore oblationis pertinuiſſe, adeoque ſimul in feudum oblatum fuiſſe, ſpecioſum quidem eſt, ſed mox refutandum. Repetendum enim hic eſt, Oblationem, tanquam Donationem & Renunciationem ſtrictiſſimo Jure regi, ſpeciatim ergo debebat in Pacto Oblat. ad inſtar Præfecturarum *Schimberg & Printzbach* exprimi; Præſertim ſi verum eſt, Dominum directum ſine conſenſu Vaſalli proprietatem ſuam alienare non poſſe; quæ ſententia à Magno Numero DD. defenditur & juris feudalis ratione non deſtituitur. Si enim Dominus ex omni culpa proprietate privatur, propter quam Vaſallus feudo *Cap.* I. *qualiter Dominus propr. priv.* Si Dominus & Vaſallus ad paria judicatur *Cap.* I. *in f. de form. fid.* Si permutare Dominium ſuum directum non poteſt ſine militis ſui conſenſu I. *Feud.* 22. §. *Si quis.* certé videtur nec Dominum Jus ſuum directum alteri in feudum offerre poſſe ſine conſenſu Vaſalli ſui; Itaque in hac re dubia benigniorem interpretationem ſequemur, atque hujus Arcis Dominium directum in feudum oblatum fuiſſe non

cenſebimus. Cujus generis interpretatio non minus juſtior, quam tutior eſſe dicitur in *l.* 192. §. 1. *ff. de R. I.*

Sed *Pacto Oblationis* opponitur *Prima Inveſtitura*, quæ eo tempore peracta, quo bona controverſa quaſi poſtliminiò ad Domum Gerolſeccenſem reverſa fuerant. Putari ergo poſſet, ea tunc Oblationis objectum conſtituiſſe. Verum pauciſſimis reſpondetur, ipſas primæ Inveſtituræ literas ſeſe referre ad Pactum Oblationis, tanquam ad baſin & fundamentum totius negotii, itaque tenorem Inveſtit. neceſſariò bona tunc temporis oblata & in patrimonio exiſtentia, non alia, reſpexiſſe. Dicit enim Rex Ferdinandus bona jam oblata eſſe Ao. 1534. ſc. Jnhalt des Vertrags des Datum ſteht zu Wien am achzehenden Tag des Monaths Decemb. des verſchienenen 1534ſten Jahrs &c. **zu eigen gemacht und aufgeſandt.** Hac oblatione autem perfecta *Conſtitutum poſſeſſorium* naſcebatur & conveſtim brevi manu poſſeſſio bonorum oblatorum transferebatur; *Quisquis enim rem aliquam donando*, (ita & offerendo in feudum) *uſumfr. ejus retinuerit: Etiamſi ſtipulatus non fuerit, eam continuò tradidiſſe credatur, nec quid amplius requiratur, quò magis videatur facta traditio l. 28. C. de Donat. conf. l. 77. de R. V. l. 18. ff. de acquir. poſſ.* Si itaque Gerolſeccenſes quinto ante retrovenditionem anno poſſeſſionem oblatorum jam tradiderunt, non plus potuerunt dare, quam habuerunt. Ergo nec Potentiſſ. Domus Auſtriaca poſt decem annos cum prima inveſtitura fieret, plura feuda conſtituìt, quam allodia accepit. Non dederunt Gerolſeccii tempore Oblationis terras controverſas, Itaque eaſdem nec Auſtria accepit, nec ſub figura feudali Gerolſecciis reſtituit. Inculcanda deniq; rurſus eſt ſtricta Oblationis natura, quæ jus potius conſeruat & confirmat in rebus non expreſſis, quàm diminuit, quam ob cauſam forſan Feudum Oblatum etiam *feudum Bonum* dicitur, quod tamen nomen vix ultra fœderati

derati Belgii forum extendendum dicit *Honorat. Socer meus DN. D. J. H. FELTZIUS in Diſſ. de Feud. Obl.* §. 4. *pag.* 6.

Verum textus noſter feudalis ſupra productus 2. *feud.* 26. filiæ poſſeſſionem Civili Domini directi poſſeſſioni præfert. Nam nequidem nuda illa præſumta reſiſtentia, qua Dominus munitur, *ubi conſtat rem eſſe feudalem*, videtur contra favorem heredis in poſſeſſorio aliquid efficere. *Roſenthal Cap.* 7. *Concl.* 48. In noſtro certe Caſu ubi per ſeculum ferè notorium eſt, Domini jus directum non fuiſſe notorium, nullam plane poſſeſſionem civilem Regimen prætendere potuit, quia animo & corpore poſſeſſionem juris directi olim in terris his controverſis acquiſitam fuiſſe non probavit. Poſſeſſio enim facti eſt, unde qui dicit ſe poſſeſſionem acquiſiviſſe civilem, id probare tenetur. Itaque nulla Poſſeſſio civilis Auguſt. Domus Auſtriacæ hic ad ſe trahere potuit naturalem poſſeſſ. Comitiſſæ, cum ipſa Comitiſſa bona illa allodialia & *civiliter* & *naturaliter* poſſederit. Is enim *HOC MODO* poſſidere dicitur, qui rem aut Jus aliquod ſibi corpore & animo, præſertim ex titulo prævio vere vel quaſi poſſidet. *l.* 3. *&* 8. *ff. de acquir. poſſ.* Quod ipſum, ſi bené penſiculemus, nobis ſimul oſtendit, eum, qui Jus Directum prætendit, propria autoritate poſſeſſionem non vacantem amplecti non poſſe, cum ne quidem id Domino directo, qui notorié talis eſt, hæc pateat licentia, *per textus & autt. ſupra alleg.*

Ergo IV. Invita Juriſprudentia feudali Poſſeſſione ſua cedere & remediis poſſeſſ. renunciare & coacta & inducta eſt Comitiſſa. Sane, quod ſummis ſingulari juſtitiæ ipſius Potentiſſ. Domus Auſtriacæ debitis eſt extollendum laudibus, Invito etiam tum temporis Auguſtiſſimo Imperatore Ferd. II. utrumque contigit. Hujus enim ſacratiſſima fuit intentio in Reſcripto ad Archi-Ducem Leopoldum Claudiæ Florentinæ Maritum miſſo ſub dato Wien den 1. Febr. 1627. puncto petitæ Commiſ-

ſionis

ſionis & Decreti Immiſſorialis in caſu aperturæ feudorum Gerolſeccenſium, ut, ſi dies jamjam expirantis familiæ Gerolſeccenſis ſupremus illuxiſſet, Cronbergio, tanquam legitimo Expectativario Immiſſio in poſſeſſionem non denegetur, ita tamen, ut prævia Separatio allodiorum à feudis inſtituatur, allodia heredibus legitimis reſerventur, & poſtea Inveſtitura Cronbergii peragatur. Verba hujus ſunt tenoris: Als geſinnen wir ſolchem nach an E. L. hiemit gnädig. freund. und Brüderlich / Sie wollen hierauf in alle Wege bedacht ſeyn / und ſo bald durch offt angedeuten Todfall die Lehen ſich eröffnen werden / dieſelben apprehendiren / NB. **gleichwohl aber vorhero was allodial von denſelben ſepariren / und denen aigenthumbs Erben zue guetem vorbehalten und alsdann nach empfangener Inveſtitur deme von Cronberg die würckliche Poſſeſſ / ſamt den vollkommenlichen Nutzungen derſelben unwaigerlichen einraumen uñ erfolgen laſſen &c.***

Vt itaque exinde ſat eluceat, Comitiſſam Solmenſem nunquam in I. P. articuli paragraphum 27. conſenſuram fuiſſe, ſi Patre Patriæ & Majeſtate Imperii dignum hoc Reſcriptum eidem innotuiſſet.

Quod V. Exceptio præcluſionis propter Biennium in J. P non obſervatum objicitur vix meretur reſponſionem. Biennium enim (1.) in favorem Comitiſſæ adjectum eſſe tenor paragraphi declarat. (2.) Comitiſſa & ejus heredes ſemper, ut in Facto eſt allegatum, jura ſua demonſtrarunt & proſecuti ſunt, ſed Biennium per partis adverſæ, non dicam, tergiverſationes, ſed longiorem juſtò plus moram eludebatur. Pro facto ergo accipi debet id, in quo per alium, quo minus fiat, moræ eſt. *l. 39. ff. de R. I.* (3.) Biennium partibus præfinitum non erat, verum Judici vel amicabili Compoſitori (4.) hujus Exceptionis pondus tam leve habebatur, ut non ſolum ipſe Imperator Leopol-

* *Hoc Reſcriptum in Deductione non apparet, mihi tamen eſt ab amica manu communicatum.*

Leopoldus hanc præcluſionis exceptionem non obſcurè ut frivolam in Reſcripto ſuo ad Reg. Auſtr. lit. *quod in Deduct. p. 32. in faſc.* der Beyl. *habetur ſub dato* Wien den 3. *Febr.* 1668. tractaverit, ſed & perpetuo ab ipſo Imp. Jud. Aul. jam ab Ao. 1669. Citatio ad videndum ſeparari allodium à feudo Expectativariis inſinuata fuerit.

Illud autem (6.) animo concipere non poſſum, quomodo Sereniſſimo Marchioni Frid. M. *ſpolium* potuerit objectari, cum vacantem poſt Cronb. obitum poſſeſſ. intraſſet. *Non enim expulſo vetere poſſeſſore per vim poſſ. acquiſivit & obtinuit*, quod tamen *in lege* 1. §. 28. *ff. de Vi & Vi armata, ad Interd. unde Vi* requiritur; Aſt expulit veterem poſſeſſorem. Reverend. Elector enim Trevirenſis præter Expectativam pro ſe & Agnatis ſuis DNN. BB. de Layen etiam ſimul Inveſtituram abuſivam obtinuit, quod nil aliud eſt, quam poſſeſſionem impetrare.

Verum nego & pernego Inveſtituram hanc abuſivam Jus in re tribuere, nedum poſſeſſionem. Eſt enim hæc *Inveſtitura abuſiva* ſimilis ei, quæ alias dicitur die Belehnung zu ſeinem Rechten & quæ tantum modo confertur ad hoc, ut quis Parium ſeu Vaſallorum numero habeatur & coram Domino Jus ſuum proſequi poſſit, quod ſæpius fit ſimplicibus verbis, nulla re corporea inveniente. Nam ne quidem ſimultanea inveſtitura ſecundum plurimorum DD. ſententiam Jus in re tribuit, ſed ſolummodo actionem perſonalem aut Jus ad rem. Multo minus ergo, quod certum eſt, poſſeſſionem; Et ita judicatū eſt in Cam. Imp. in Cauſa Calenberg contra Calenberg Ao. 1572. quem Caſum refert ſæpe laud. *Roſenthal VII.* 48. 4. qui cum noſtro maxime ſororiat. Sorores enim Vaſalli ſine liberis defuncti occupaverunt feudum. Agnati convenerunt Sorores, ut ſpoliantes, eò quod tanquam ſimulta-

multanee inveſtiti ſimul cum agnato defuncto feudum poſſederint. Sed cedere coacti ſunt; quoniam poſſeſſionem priorem non probaverunt. *Senſerunt enim Domini aperté per ſolam inveſtituram ſimultaneam non probari poſſeſſionem.* Multò minus ergo ſentiet Auguſtiſſimum Imp. Judicium Aulicum *per Inveſtituram abuſivam poſſeſſionem probari poſſe*, ſi DNN. de Layen priorem poſſeſſionem non probaverint. Contra Jus ergo Sereniſſima Domus Durlacenſis poſſeſſione, terrarum controverſarum quas ſine vi adepta eſt, armata manu ſe ejectam putat, quamobrem ſaluberrimum Reſtitutionis in integr. Remedium ex Can. Redintegranda coram Snpremo iſto Tribunali jam tunc temporis efflagitavit & adhuc hodie efflagitat, ſperatque ad ductum *l.* 1. §. 31. *ff. De Vi & Vi armata* quicquid damni ſenſerit, ob hoc quod dejecta eſt, recuperatum, moleſtiamque inſtituendi petitorii æquiſſima hac poſſeſſionis redintegratione declinatum iri.

F I N I S.

ERRATA

uæ ob adverſam valetudinem Dn. Præſidis & incuriam Typographi irrepſerunt.

· 3. Procem. lin. 4. pro *poſſim* lege *paſſim.* Pag. 3. in ſa Diſſ. lin. ult. in notis pro *Georgy* lege *Georgii.* Pag. lin. 17. pro 1584 lege 1580. Pag. 8. lin. 2. deleatur vox *MITISSAM.* Pag. 15. lin. 23. pro *petitæ* lege *petita* Pag. lin. 9. dele *NEC SCHIMBERG.* pag. 32. lin. 4. pro *indepe-ites,*lege *independentes.* Eadem pag. lin. 16. pro *acreviſſe* le- accreviſſe. lin. 26. pro *eriam* lege *etiam.* Pag. 39. lin. 3. inchoa: *SECVNDA & TERTIA Difficultas rtis adverſæ Poſſeſſorium Domini directi concernit;* Pag. 40. ſt lineam 21. ſupple: *Quâ porro fronte dici potuerit, ex ſtriaca Conſuetudine in Caſu aperturæ omnia ultimi Vaſalli bona n allodialia quam feudalia Domino Directo in poſſeſſorio adju-ari, ex hoc ipſo Reſcripto manifeſtatur.*

Cæteris ſphalmatibus B. Lectoris æquitas lubenter connivebit.